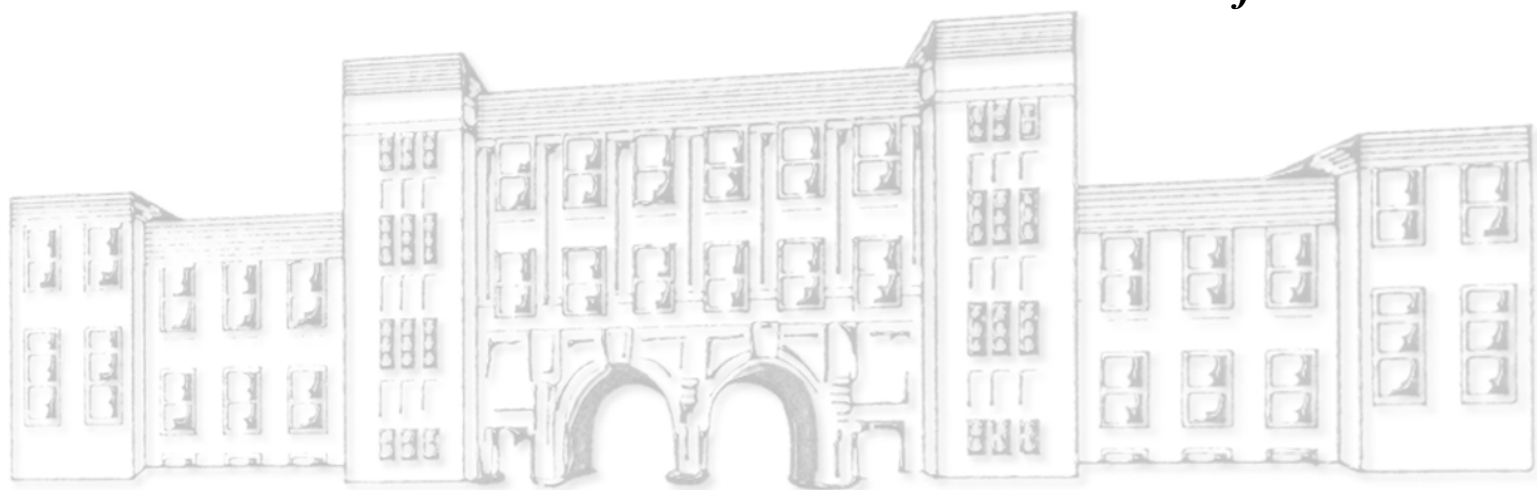

HET AMSTERDAMS LYCEUM
OLO - BULLETIN

nummer 46, december 2010

VIERING 94ste DIES NATALIS
12 februari 2011

**OUD-LEERLINGENORGANISATIE
VAN
HET AMSTERDAMS LYCEUM**

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfrond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020-6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020-6719159
fax : 020-6648529
secretariaat@oudleerling.eu
www.amsterdamslyceum-olo.nl

OLO-bestuur

Piet Boekel
Marijke ten Bosch-Blase
Paula van Cleef-Joachimsthal
Famke Kamphorst
Derk Kappelle
Maarten Lemberger

bankrekening OLO:
46.78.07.493 Warmond
voor betaling vanuit het buitenland:
IBAN: NL06ABNA0467807493
BIC : ABNANL2A

foto's oud-docenten: Eric Zwijnenberg
lay out/DTP: Leszek Sczaniecki
druk: F. Vonk

Het Amsterdams Lyceum

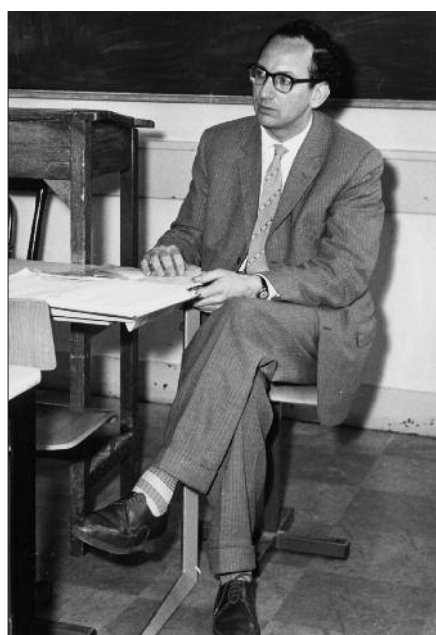
Valeriusplein 15
1075 BJ Amsterdam
tel. 020-5747744
fax 020-6756861
het@amsterdamslyceum.nl
www.amsterdamslyceum.nl

INHOUD BULLETIN NR. 46

- 2** **Jan van Haften 1919 - 1942**
Lieneke van Schaardenburg
- 6** **De ‘roerige jaren-60’ op Het Amsterdams Lyceum**
Rob Knijff
- 10** **Kort Nieuws**
- 15** **Uitnodiging Dies 2011**
- 16** **Belletje van Roel Schoonveld**
Loran de Vries
- 19** **Eens van het lyceum, altijd van het lyceum...**
Martine Kuyper
- 21** **De Drietand 80 jaar!**
Laurens Vollenbronck
- 22** **Van het secretariaat**
- 23** **Aanmeldingsformulier**

Dhr. J.W. Gramberg 1926-2010
docent Engels en Spaans
1959-1969

*“Hij bracht ons de liefde voor
Iberica bij”, aldus Donald
Koppel (1962) in zijn artikel
in het volgende OLO-bulletin.*

JAN VAN HAEFTEN 1919-1942

Eén van de namen op de plaquette in de aula is die van Jan van Haeften. Als KNIL-militair sneuvelde hij in 1942 bij de verdediging van Bandung tegen de Japanse aanval.

Toen Oscar de Wit, zijn veel jongere halfbroer, op school informeerde of er gegevens over Jan in het archief te vinden waren, werden hij en zijn vrouw – op initiatief van ‘schoolarchivaris’ Ina Zoete – uitgenodigd de jaarlijkse 4 mei-herdenking bij te wonen.

Rector Roel Schoonveld komt de aula pas binnen als alle kinderen al op de grond bijeen zitten. Iedereen zwijgt. Het is eind april, het tijdstip waarop op school de herdenking plaatsvindt van de leerlingen en leraren die in de Tweede Wereldoorlog zijn omgekomen.

In heldere taal legt de rector uit hoe de oorlog kon ontstaan, vertelt hij over de Jodenvervolging en zegt hij zich zorgen te maken over recente ontwikkelingen in Nederland ten aanzien van bedreigde groepen en politieke reacties daarop. Hij eindigt met de woorden waarmee hij ook begon: “Als iedereen genuanceerd zou denken, zou er minder oorlog en geweld zijn.”

Na zijn toespraak leggen Schoonveld en de regent een krans onder de plaquette waarop alle namen van de omgekomenen staan, dan vraagt hij om een minuut stilte en ter afsluiting zet de pianist krachtig het Wilhelmus in. Tot slot zegt de rector: “Waakt over de vrijheid waarvoor zij vielen!” Dat is het motto op de marmeren herdenkingsplaat. Als iedereen de zaal verlaten heeft, leggen Oscar en ik, zijn vrouw, een bloemetje onder de plaquette neer voor zijn halfbroer Jan van Haeften, officier in het Koninklijk Nederlands Indische Leger (KNIL), één van gesneuvelden uit die Tweede Wereldoorlog. Oscar is geroerd en heel verheugd aan deze stijlvolle dodenherdenking op Het Amsterdams Lyceum te kunnen deelnemen. Tot voor kort wist hij niet eens dat zijn halfbroer op deze plaquette vermeld stond. Het doet hem goed zoiets tastbaars als dat povere bosje tulpen op deze plek te kunnen neerleggen. Het is alsof hij na zoveel jaren toch nog iets dichterbij zijn halfbroer komt.

Jan van Haeften (1920) en Oscar de Wit (1935) hadden dezelfde moeder, de Zwitserse Rose Legerèt (1892-1945). De beide broers ontmoetten elkaar maar eenmaal en wel in 1941, vlak voor de Japanse bezetting van Nederlands-Indië. Jan was toen net cadet vaandrig van de Infanterie (KNIL) en bezocht zijn moeder in Sukabumi. Moeder en zoon hadden elkaar toen vijftien jaar niet gezien. Vijftien jaar! Want Jan had al die tijd in Nederland op school gezeten en zijn moeder was hertrouwd en in Indië gebleven. Oscar was een klein jongetje van zes en diep onder de indruk van zijn geweldige broer. Inderdaad, ook op oude foto’s nog steeds een opvallende verschijning in een wit tropen gala-uniform, met goud op de kraag en een, in Oscars ogen, enorme sabel. Als kind had hij nog geen vermoeden van de

dramatiek van dit weerzien van moeder en zoon en achteraf denken we niet dat zijn moeder, evenmin als zijn vader trouwens, de tragedie die erop zou volgen in zijn uiterste consequenties overwogen had. Misschien ook niet wilde overwegen, wie zal 't zeggen? Wel heerste alom in de archipel grote angst over de verwachte oorlog met Japan, maar men voelde zich desondanks toch nog betrekkelijk veilig achter de Britse, Franse en Australische 'verdedigingswallen'.

Jan van Haeften was de zoon van Rose Legerèt en Frederik Ernst Van Haeften, afkomstig uit een militaire familie, in leven chemisch ingenieur en werkzaam in Ned.-Indië; evenals Oscars vader, die daar als civiel ingenieur werkte. Jan werd dus na de scheiding van zijn ouders al op heel jonge leeftijd naar Holland gezonden om daar 'goed onderwijs' te kunnen volgen (toen niet ongebruikelijk). Zijn Hollandse oom en tante stuurden hem op verzoek van zijn vader naar Het Amsterdams Lyceum. Maar zo rond 1938/'39 begonnen zich donkere wolken boven Europa samen te pakken. Wie voorziet het lot? Zijn vader besloot de jongeman – inmiddels negentien – veiligheidshalve naar Indië te halen en hem daar z'n KMA-opleiding te laten voltooien. En daar zou hij op 6 maart 1942 bij de verdediging van de laatste stellingen van Nederlands-Indië sneuvelen bij de slag om Bandung, in de Tjiaterpas. Wat het bericht van zijn dood voor Rose, de moeder van de beide jongens, betekend moet hebben valt hier niet te beschrijven. Oscar herinnert zich dat zijn moeder tot apathie verviel, eigenlijk de hele oorlog depressief gebleven is en steeds minder wilde eten. Aan het eind ervan zou ook zij omkomen.

Over Jans leven en sterven is weinig bekend. Velen die hem meegemaakt hebben zullen inmiddels gestorven zijn, maar van Paula van Cleef, die in het schoolarchief een klassenfoto uit 1932/33 vond, hoorden we dat in elk geval klasgenote Constance Wibaut nog in leven is.

Door mij gebeld zegt ze: "Ja natuurlijk herinner ik me hem. Het was een wat stevig gebouwde jongen die veel plezier maakte en gretig lachte". Ze was zeer geschokt te horen hoe het met hem afgelopen was. Wat de details van zijn dood betreft: een kogel trof zijn helm loodrecht en doodde hem op slag. Hij was toen 22 jaar. De chaotische slag om Bandung werd door een andere soldaat vastgelegd in *'Een beetje oorlog'*. Hierin beschrijft de gemobiliseerde docent Nederlands Rob Nieuwenhuys, de latere kroniekschrijver van dat verre verleden, met bittere verontwaardiging hoe een aantal oudere en ervaren officieren op de Sociëteit in Bandung feestvierden terwijl de jonge, onervaren, militairen op het slagveld het leven lieten. Oscar de Wit, Jans halfbroer, kwam vlak na de oorlog als wees uit Indië in Nederland terecht (1946). Ook zijn vader was vlak voor de Japanse capitulatie in

de Japanse interneringskampen omgekomen. Van Jan bewaarde hij de herinnering aan die ene gedenkwaardige ontmoeting in het vooroorlogse Sukabumi, dat was alles. Later kwam hij erachter dat zijn halfbroer op het KMA te Breda vermeld staat op het ereplateau voor gevallen officieren. Zelf kwam ik er via internet achter dat zijn graf op het ereveld van Pandu (Indonesië) ligt. Maar Oscars verbazing bereikte een hoogtepunt toen ik ontdekte dat Jan niet alleen op Het Amsterdams Lyceum had gezeten maar dat er ook nog een compleet schooldossier (van zo'n 24 pagina's!) van hem bewaard gebleven was. Paula van Cleef had ons aangeraden het leerlingendossier van Jan in te zien op het Stadsarchief van Amsterdam, waar deze dossiers onlangs zijn ondergebracht. Als nabestaanden mag je fotokopieën maken van individuele dossiers en nog diezelfde avond zaten we met rode oortjes het dossier, dat zo tussen 1930-1935 tot stand kwam, door te nemen. Met grote ontroering kwamen we zo toch nog iets meer te weten over de jongen die Jan in zijn korte leven geweest is.

Zijn schoolcarrière verliep niet vlekkeloos. Al als kleine jongen naar Holland gezonden moet hij toch enigszins ontworteld zijn geraakt. Bovendien had hij van huis uit te maken met een wat harde, ongevoelige, militair denkende, vader. Uit zijn schooldossier rijst het beeld op van een zeer begaafde, dromerige jongen die nog veel te jong is voor zijn leeftijd, te speels, iets wat ze later nog niet schoolrijp zouden noemen.

In 1926 was hij als zesjarig jongetje – zonder zijn ouders uit Nederlands-Indië overgekomen – in Sneek terechtgekomen, in het gezin van de zus van zijn vader. Zij was getrouwd met J.J.E. Hondius en ze hadden drie kinderen. Hondius was op dat tijdstip rector van het gymnasium van Sneek maar werd in 1930 conrector op Het Amsterdams Lyceum. In Amsterdam ging Jan eerst, samen met zijn neefjes en nichtje, naar de Openluchtschool. Dat was toen een moderne en vooruitstrevende schoolkeuze. Als een echt "Indisch" kereltje was hij een kei in gymnastiek maar kreeg hij al snel last met de theoretische vakken. De leerkrachten beschouwden hem als een 'buitenjongetje'. Zijn vader kwam in 1932 met groot verlof naar Nederland en wilde dat zijn zwager Hondius hem bij Het Amsterdams Lyceum aanmeldde. De leiding van de Openluchtschool vond hem nog te jong. Maar Jans vader zette door en misschien met de gedachte aan de ruggensteun die de jongen in het gezin Hondius ongetwijfeld zou krijgen, nam het Lyceum hem aan. Het dossier beschrijft hem als populair in de klas, iemand die door zijn kameraden vaak als aanvoerder werd gekozen, maar ook als een jongen die door z'n kinderlijkheid en speelsheid moeilijk aan zijn huiswerktaken toekwam. Toch blijkt hij met geduldige aansporingen en liefdevolle aandacht beetje bij beetje op het goede spoor te komen. De onafgebroken pogingen van de school om de jongen met succes

door de leerjaren te loodsen, zijn – zéker voor die tijd – boven alle lof verheven. De vele notities van rector en docenten en de ingewonnen psychologische en pedagogische adviezen – zéér uitzonderlijk voor die tijd!, er is een compleet verslag bij van de toen pas opgerichte Nederlandse Stichting voor Psychotechniek – maken dat nog eens extra duidelijk. Helaas, zijn rechtlijnige vader was niet tevreden met zijn overgang naar de derde klas. Hij vond het tijd worden voor “zachte dwang” en meende dat “enige meerdere gestrengheid ook goede resultaten kan opleveren” voor het vervolg van de schoolloopbaan van zijn zoon en betreurde het dat er “thans geen cadettenschool als vroeger te Alkmaar of Instructiebataljon of Willemsoord van de 3de klasse HBS meer bestaat”. Tegen de wens van zijn zwager en zuster en tegen het advies van de bevlogen Gunning, de toenmalige rector van het lyceum, stuurde hij zijn zoon naar het strenge internaat Hommes in Hoogezand om de jongen tenslotte – toen de oorlogsdreiging in Europa toenam – naar Indië te halen. En zo voltrok het noodlot zich over diens geschiedenis.

Het is in dit schooldossier dat mijn man en ik, met hulp van brieven van zijn oom en tante, van Jans eigen vader, van de Openluchtschool en van de zeer gedreven en inspirerende rector Gunning, het jonge leven van een van de namen op de marmere herdenkingsplaat in de aula van Het Amsterdams Lyceum hebben kunnen reconstrueren. Achter elk van de andere namen schuilen weer heel verschillende maar ongetwijfeld even ontroerende verhalen. Wij zijn de school heel dankbaar voor de geboden mogelijkheid een stukje van de geschiedenis van mijn mans halfbroer te hebben mogen invullen.

Lieneke van Schaardenburg
28 juni 2010

*Jan van
Haften*

*Constance
Wibaut*

DE 'ROERIGE JAREN-60' OP HET AMSTERDAMS LYCEUM

door Rob Knijff

In 1972 deed ik eindexamen HBS/A. Ik had een vrij lange carrière op het Amsterdams, 7 jaar, midden in de roerige jaren zestig, die alles op zijn kop zetten, ook op school.

Het waren wilde, spannende jaren voor opgroeiende pubers, maar ook voor ouders en leraren. De opkomst van de Beatles, met in hun kielzog allerlei andere fantastische formaties, leidde een nieuw tijdperk in met botsende generaties en veel maatschappelijke verwarring. Vader Knijff was in die dagen commandant van de Bereden Politie in Amsterdam (de ruitery) en had zijn handen vol aan de provokeren rond het Lieverdje en de opstandige flowerpower generatie. Vietnam-demonstraties werden uit elkaar gemept, omdat je een bevriend staatshoofd (Lyndon B. Johnson) toen nog niet straffeloos voor 'moordenaar' kon uitmaken. Thuis onder het toezien van Hoofdinspecteur Knijff knipte mijn moeder de voorkant van mijn haar af omdat ik het stiekem tot bijna op mijn wenkbrauwen had laten groeien. Voor ouders uiteindelijk een verloren strijd. Onze schooltijd speelde zich af in dit fascinerende tijdsgewricht, begeleid door de ene na de andere wereldhit uit Liverpool en Woodstock; Lovin Spoonful, Jefferson Airplane - Grace Slick, Eric Burdon, Moody Blues, Stones, Dylan, de Doors, Jimmy Hendrix, Janis Joplin, Joan Baez ...

Op school waren de touwtjes stevig in handen van dr. Van Pesch (rector) en de conrectoren Krijn, Tholen en Tjepkema, die opeenvolgende generaties – in de traditie van Gunning – veelal met succes trachtten op te leiden tot zelfstandig denkende jongelingen. Mijn eerste klassenleraar was aardrijkskundedocent "mijnheer" Beetz, die behalve een aardige leraar ook een geweldige gids was op Wolkenland.

Ik denk nog met enige gruwel terug aan de danslessen die ik als twaalfjarige – horend bij de opvoeding – dat jaar (1964) moest volgen. Door het overlijden van James Meijer was zijn befaamde dansschool op de Apollolaan juist opgehouden te bestaan, dus ik leerde de foxtrot van Gerard Kluver & Carry Wennink in de De Lairessestraat pal naast school.

En dan de verhitte discussies op school in 1967 nadat Moshe Dayan en Yitzhak Rabin in een bliksemoffensief – de Zesdaagse Oorlog – voor Israel de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, de Sinai en de Golanhoogte hadden veroverd op hun

Arabische buurlanden. Een actie die in onze klas destijds op veel begrip en bijval kon rekenen.

De ‘post war’-generatie

De meeste docenten uit die tijd kan ik mij nog zo voor de geest halen. Conrector Tholen op hoogtijdagen met rechte rug achter het orgel in de aula, met passie het refrein spelend tussen de vier coupletten van het schoollied, dat alle lyceïsten – toen nog – uit het hoofd kenden. Madame Thiebout (Frans), de dames Crevels (Engels) en Beer (natuurkunde); Van Lunenburg (wiskunde), Schraa/ Burgers (geschiedenis), Van Drunen (gym), Van Wijnkoop (aardrijkskunde), Nijland/ Van Bruggen (Duits), Frits Roeper (Nederlands). Zonder uitzondering sterke en veelal markante persoonlijkheden. Ik zie nog de geringschattende spottende blik van mevrouw Crevels, nadat ik – representant van de ‘na-oorlogse’ generatie – het begrip ‘post war’ in een vertaling zonder blikken of blozen had vertaald met: ‘de Post-Oorlog’. Ik had weliswaar geen idee wat voor soort oorlog dat geweest had kunnen zijn, maar ik kon niks beters verzinnen. Zonder iemand van het toenmalige docentenkorps tekort te willen doen, wil ik toch even stilstaan bij twee leraren die vooral door hun persoonlijkheid en charisma een grote invloed op mij hebben gehad.

Duits was niet mijn favoriete vak, maar dit minpuntje werd ruimschoots gecompenseerd door onze docent, dr. M. van Bruggen. Ik geloof dat hij Max heette. Op zoek naar grote voorbeelden en rolmodellen op die leeftijd, was Van Bruggen iemand tegen wie ik torenhoog opkeek. Ik was een lastig ventje in die tijd, maar bij hem kreeg ik geen poot aan de grond. Een man met een groot natuurlijk gezag, ongenaakbaar en een superieur gevoel voor humor. Geen geintjes tijdens zijn lessen. Hij verlangde door zijn studenten te worden aangesproken met: ‘Herr Doctor’. Naast zijn schoolwerk was Herr Doctor directeur van het Goethe Instituut in Amsterdam en had dus waarachtig nog wel belangrijker zaken aan zijn hoofd. Mede daarom arriveerde hij vaak aan de late kant op school of soms helemaal niet. Wat wij natuurlijk prachtig vonden. Hij was de enige leraar die in een Amerikaanse slee reed: een Plymouth Valiant, die hij steevast pontificaal fout parkeerde, wanneer hij laat was. Herr Doctor was dagelijks te vinden in het Hilton Hotel aan de Apollolaan, waar hij de buitenlandse kranten las. Een intellectueel van zijn statuur had vanzelfsprekend niks op met al dat binnenlandse geneuzel. Nee dan de Frankfurter Allgemeine en de Herald Tribune! Hij was een verwoed verzamelaar van Chinees porselein en pochte graag met zijn kennis van de Ming-dynastie. Hij ging ronduit chic gekleed wat in het steeds losser wordende tijdsbestek ongebruikelijk was. Het grijze haar minutieus naar achteren gekamd en met

Dr. M.F.E. van Bruggen

en zijn automobiel

pommade op zijn plaats gehouden. 's Winters droeg hij lange bontlaarzen en zittend achter zijn lessenaar trok hij de broekspijpen zo ver op dat zijn dandy-achtige schoeisel door de hele klas bewonderd kon worden. Een provocerend toneelstukje waarom de hele klas zich inwendig bescheurde, maar niemand waagde het om hardop te lachen.

“Een ‘sherry-soda’, Bob?”

In de zesde klas gebeurde er iets onverwachts. Ter voorbereiding op het mondeling eindexamen leek het dr. Van Bruggen een goed idee om mij en nog een enkeling individueel wat bij te spijkeren in de Duitse literatuur. Dit gebeurde bij hem thuis in zijn appartement aan de Van Nijenrodeweg in Buitenveldert. Zo kreeg ik de kans om mijn held nu ook in zijn ‘natuurlijke habitat’ wat beter te leren kennen. Niet alleen als de ongenaakbare, onaantastbare docent, maar nu ook als gastheer, die mij bijna een tikje verlegen zijn porseleincollectie van nabij liet bewonderen en mij vriendelijk na de bespreking van Goethes *Die Leiden des jungen Werthers* vroeg: “wil jij soms een ‘sherry-soda’, Bob?”

Mijn andere icoon op het Amsterdams was qua persoonlijkheid en karakter bijna het tegenovergestelde van dr. Van Bruggen.

Frits Roeper was zo anti-establishment als het maar kon. Hij was de enige leraar die we mochten tutoyeren en die de hele klas bij hem thuis in de Haarlemmerstraat uitnodigde voor een schoolfeest. Dankzij hem heb ik bijna alle boeken gelezen van W.F. Hermans. Hij maakte de toegang tot de literatuur zeer laagdrempelig. Hij vond het prima als je in plaats van een boekbespreking de Donald Duck wilde lezen, zolang je er maar een goed verhaal over kon vertellen.

Ik bleef Frits nog decennia lang na mijn schooltijd tegenkomen, gewoon op straat in zijn Ajax-kloffie omdat wij bij elkaar in de buurt woonden. Hij vond het leuk dat ik journalist was geworden en we dronken soms een kop koffie bij Thijssen op de Lindengracht. “Je kon op school al aardig schrijven”, wist hij. Ik kon mij dat geheel niet herinneren, maar waardeerde het compliment enorm uit de mond van iemand die als inspiratiebron als het ware aan de wieg van mijn schrijvende bestaan had gestaan.

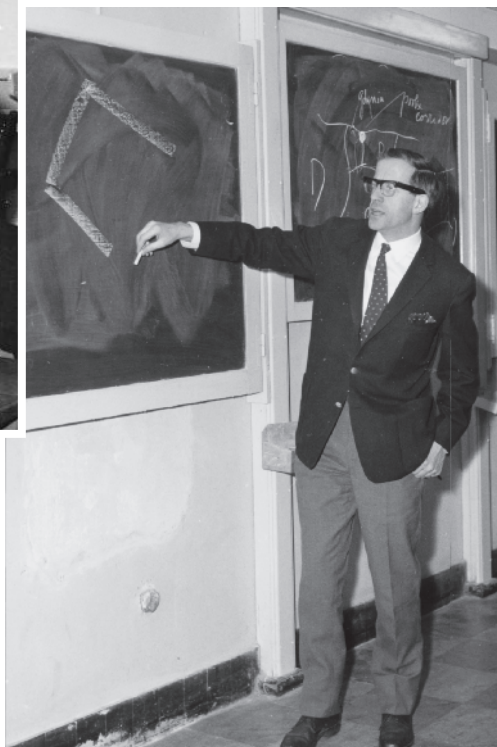
Dit jaar staan Zoë en Noah onze tweeling van 11 jaar voor de lastige taak een schoolkeuze te maken. De één wil volgend jaar gymnasium, de ander atheneum. Zij hebben zelf een paar scholen in het vizier, waarvan zij de open dagen willen bezoeken. Ik vraag mij voortdurend af waar al die inspraak op jonge leeftijd toe moet leiden. Hopelijk tot autonome zelfstandige denkers. Maar als ik het voor het zeggen had, wat betreft de schoolkeuze, dan wist ik het wel!

(Rob Knijff werkte van 1973-2000 als journalist bij dagblad De Telegraaf. Hij was vele jaren politiek redacteur in Den Haag en schreef verder onder meer voor HP/De Tijd)

Docenten van Rob tijdens ‘de roerige jaren-60’

*mevrouw Crevels,
Engels*

*mijnheer Beetz,
aardrijkskunde*

*mijnheer van Wijnkoop,
aardrijkskunde*

KORT NIEUWS

Digitale informatie

Op de website van het Nationaal Comité 4 en 5 mei staan alle aan slachtoffers van WO II gewijde monumenten in Nederland vermeld. Dit blijkt ook te gelden voor gedenkplaten binnen gebouwen. Daarom is nu ook de plaquette in onze aula in deze website opgenomen:

www.4en5mei.nl/oorlogsmonumenten ('Monumenten zoeken' → Het Amsterdams Lyceum → lees meer → geschiedenis).

Dankzij een bijzondere samenwerking tussen het Comité 4 en 5 mei en het Joods Historisch Museum worden Joodse namen op oorlogsmonumenten gekoppeld aan hun familiegeschiedenis in het door het museum beheerde *Digitaal Monument Joodse Gemeenschap*.

Door de naam van een Joodse leerling op te vragen op www.joodsmonument.nl wordt daar binnenkort bij vermeld dat deze naam op onze plaquette staat en dat er jaarlijks een herdenking plaatsvindt.

Eindexamen 2010

Tot grote tevredenheid van de schoolleiding is aan 108 leerlingen (96%) het VWO-diploma uitgereikt: 71 atheneum- en 37 gymnasiumdiploma's.

Ook de 4 laatste HAVO-leerlingen behaalden hun diploma.

25 jaar rector

Op 1 augustus 1985 werd docent scheikunde Drs. R. Schoonveld benoemd tot rector van Het Amsterdams Lyceum. Het OLO-bestuur heeft hem met dit zilveren jubileum gefeliciteerd en hem de komende jaren volle schoollokalen toegewenst.

Oud-leerlingen in de pers

Jelle Brandt Corstius (1996) *Afscheid van Rusland*:

Interview Het Parool 18 februari 2010

De faalangst van Jelle Brandt Corstius:

Interview Trouw 10 juli 2010

Marens Engelhard (1974) *Geen stof meer in het Stadsarchief*:

Interview Het Parool 28 mei 2010

[naar aanleiding van zijn benoeming tot directeur van het Stadsarchief Amsterdam.]

Dick Swaab (1963) *Hersenonderzoeker bij toeval:*

Interview NRC Handelsblad Wetenschap 12 juni 2010

Swaab van het homokwabje gaat stug door: Interview Het Parool 18 juni 2010 [bij zijn afscheid als hoogleraar neurobiologie aan de UVA]

Eind september verscheen zijn boek *Wij zijn ons brein* bij uitgeverij Contact.

Frits van Exter (1974), hoofdredacteur Vrij Nederland *Rustige man redt rumoerig tijdschrift*

Artikel Het Parool 31 augustus 2010

Adriaan Blaauw (1932) *Reiziger tussen de sterren*

Interview NRC Wetenschap 2 oktober 2010

Een kopie van het gewenste krantenartikel wordt u op aanvraag toegestuurd door het OLO-secretariaat.

Nieuwe leerlingen in de pers

Het Parool 1 september 2010: *Nieuwe lichting brugklassers betreedt Het Amsterdams Lyceum:* “Een spannende dag voor de nieuwe eersteklassers van Het Amsterdams Lyceum: pas na de officiële installatie door rector Roel Schoonveld mogen zij zich leerlingen van ‘het Amsterdams’ noemen. Onder klokgelui loopt de stoet doodstille aanstaande brugklassers de monumentale aula van het rijksmonument in, waar ook op de gezichten van de ouders de spanning duidelijk af te lezen is. Na een korte toespraak is het dan zover: de scholieren krijgen een hand van Schoonveld en de officiële Amsterdams Lyceumtrui.”

foto's: Marc Driessen

Walraven van Hall, 1906-1945

Walraven (Wally) van Hall was drie jaar leerling van Het Amsterdams Lyceum, daarna van het Kennemer Lyceum. Zijn oudere broer Gijs behoorde tot de eerste lichting van onze school en behaalde zijn diploma HBS in 1923.

Toen tijdens de bezetting bij de verzetsorganisaties een grote behoefte ontstond aan contanten, wisten de broers Gijs en Walraven (Wally) van Hall op ingenieuze wijze miljoenen gulden te onttrekken aan De Nederlandsche Bank. Daarmee konden onder meer tienduizenden onderduikers en spoorwegstakers worden ondersteund. In de door Erik Schaap geschreven biografie *Walraven van Hall, Premier van het Verzet* (2006) wordt beschreven hoe de werkwijze was van het Nationaal Steunfonds, waarvan Wally de leiding had. Door verraad werd hij gearresteerd en op 12 februari 1945 gefusilleerd, drie maanden voor de bevrijding.

Omdat de spoorwegstakers geen salaris meer ontvingen, werden er koeriers – meestal jongeren – ingeschakeld om dit aan deze gezinnen te brengen, onder wie ook leerlingen en oud-leerlingen van onze school. Zo kreeg ik via een klasgenoot loonzakjes om bij een aantal gezinnen af te leveren. Hetzelfde deden Piet Schraa en zijn schoolvriendin Ans Schotte (oud-Vossianen). De vraag waar dit geld vandaan kwam, is destijds niet bij ons opgekomen, maar dit is inmiddels duidelijk geworden. Ik vertelde zijn dochter Mary-Ann (oud-leerlinge) dat een deel van het geld dat haar vader onttrok aan De Nederlandsche Bank door leerlingen van zijn oude school en die van haar oom Gijs op de plaats van bestemming werd gebracht. Toen op 3 september het aan haar vader gewijde monument werd onthuld, werd ik door haar uitgenodigd bij deze plechtigheid aanwezig te zijn. Aansluitend werd in het Verzetsmuseum de tentoonstelling *Walraven van Hall, bankier van het verzet* geopend, waar aan de hand van documenten de werkwijze van het Nationaal Fonds duidelijk wordt gemaakt.

PvC-J

De tekst op de plaquette vóór het monument luidt:

WALRAVEN VAN HALL
BANKIER VAN HET VERZET
1906-1945
WWW.WALRAVENVANHALL.NL

foto's Betty van Cleef

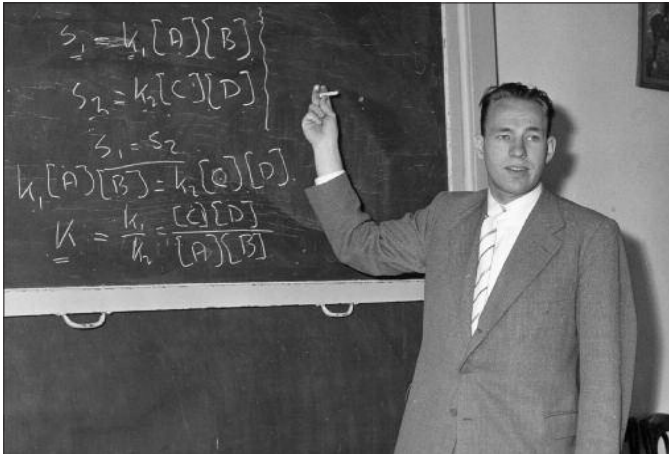
Het monument staat op het Frederiksplein naast de fontein en tegenover het gebouw van De Nederlandsche Bank. Het is een in brons gegoten omgevallen boom, die de gevallen verzetsman symboliseert. “Deze boom is een plek om samen te komen, er kan op worden gezeten en geklommen”, aldus de ontwerper, de Spaanse kunstenaar Fernando Sánchez Castillo.

Een verslag van de onthullingsplechtigheid is verkrijgbaar bij het OLO-secretariaat. De tentoonstelling in het Verzetsmuseum Amsterdam, Plantage Kerklaan 61, loopt nog tot en met 17 april 2011.

Zie ook: www.verzetsmuseum.org en www.walravenvanhall.nl

Correctie

Op de foto op pag.11 van bulletin nr. 45 is scheikundedocent Visser in gesprek met oud-leerling **Gouke van der Wal** (1954), die van 1962 tot 1966 in dit lokaal ook scheikundeles heeft gegeven – zoals hij zegt “met veel plezier”.

*Docent Van der Wal
in 1962*

Van oud-leerling naar docent

Niet alleen voor Gouke van der Wal bleef de ‘oude school’ zijn aantrekkingskracht houden, maar ook deze docenten haalden ooit hun einddiploma op Het Amsterdams Lyceum:

Drs. Marten Kircz, docent Nederlands sinds 1974

Nine Perdeck, docent Spaans sinds 2002

Drs. Laurens Vollenbronck, docent natuurkunde sinds 2002

Esther Geerling, docent klassieke talen sinds 2004

Drs. Romke Koch, docent biologie sinds 2006

Loran de Vries, docent natuurkunde sinds 2008 (zie pag.16)

Biografie Johan Polak

Koen Hilberdink werkt in opdracht van uitgeverij Athenaeum- Polak & Van Gennep en met medewerking van de Stichting Johan Polak aan een biografie van uitgever, essayist en bibliofiel Johan Polak (1928-1992). Johan was tijdens de Tweede Wereldoorlog korte tijd leerling van Het Amsterdams Lyceum. Na de bevrijding kwam hij in de derde klas HBS-B. Koen Hilberdink komt graag in contact met klasgenoten van Johan Polak om met hen over hem en zijn schooltijd te spreken. U kunt hem telefonisch bereiken op nummer 020-3304808 of schrijven naar Dr. Koen Hilberdink, Entrepotdok 215, 1018 AD Amsterdam. Mail: koen.hilberdink@bureau.knaw.nl

OLO DIES 2011

Wij hebben het genoegen u uit te nodigen voor de viering van de 94ste Dies Natalis op

zaterdag 12 februari 2011

die zal worden gehouden in de aula van de school.

Aanvang: 15.00 uur.

De aula is open vanaf 14.45 uur.

Na een welkomstwoord van onze voorzitter zal oud-leerling **Alfred van Cleef** een lezing houden over zijn onlangs verschenen boek *De verborgen ordening*.

In het vorige OLO-bulletin werd al aandacht geschonken aan de uitgave van dit boek, waarin Alfred zijn ontdekkingsreis langs de nulmeridiaan beschrijft.

Alfred was leerling van het Vossius Gymnasium en stapte in 1972 over op onze school, waar hij in 1974 het Atheneum-A diploma behaalde.

Daarna volgde hij de opleiding bij de School voor de Journalistiek in Utrecht. Uitgebreide gegevens over zijn journalistieke functies en zijn daarop volgende schrijversloopbaan zijn te lezen op zijn website alfredvancleef.nl, waar tevens recensies van zijn boeken en interviews te vinden zijn.

Na de lezing van Alfred van Cleef zal de rector de “jongens en meisjes” weer als vanouds toespreken.

De bijeenkomst eindigt om 17.30 uur.

Om een indruk te krijgen van het aantal te verwachten bezoekers, verzoeken wij ons vóór 7 februari a.s. mee te delen of u het voornemen hebt aanwezig te zijn. U kunt ons dit mailen of hiervoor het formulier gebruiken achterin dit bulletin.

Mocht u gebruik willen maken van de lift, dan verzoeken wij u dit op uw aanmelding kenbaar te maken, zodat wij het van tevoren met de conciërge kunnen regelen.

We hopen u op 12 februari te mogen begroeten!

Het OLO-bestuur

BELLETJE VAN ROEL SCHOONVELD

Op een zonnige middag in juli plofte ik neer in de tuin aan de Lijnbaansgracht. Het tentamen elektrodynamica spookte nog door mijn hoofd. Terwijl ik een glas koud water aan mijn mond zette, ging mijn mobiel. Het nummer herkende ik niet. De stem aan de andere kant van de lijn zei: “Met Roel”. Of ik geïnteresseerd was in zes lesuren natuurkunde op het Amsterdams. Dat was onverwacht! Zonder het te laten merken, wist ik meteen dat ik dit aanbod ging accepteren. Maar was dit wel verstandig? Lesgeven naast mijn masteropleiding en mijn baan als onderwijsontwikkelaar. Was dat niet teveel?

Er zou een gesprek volgen in de rectoriskamer. Een standaard sollicitatiegesprek zou ik het niet willen noemen. Ik stelde wat vragen rond de begeleiding en de gebruikte lesmethode. Mij werd verteld dat het ‘Roel’, was en geen meneer. Kennelijk was ik bij voorbaat al aangenomen. Een zondagskind voelde ik me wel: ik kreeg zo een baan in de schoot geworpen. Naast het afronden van mijn bachelorscriptie zou ik me die zomervakantie gaan voorbereiden op het lesgeven aan twee tweede klassen natuurkunde.

Mijn eerste lessen.

Op de eerste schooldag na de zomer van 2008 stapte ik de school binnen. Niet langer leerling, maar nu docent natuurkunde aan Het Amsterdams Lyceum. In mijn voorbereiding had ik rekening gehouden met assertieve leerlingen die niet zomaar zouden doen wat ik ze vertelde. Mijn eerste les was aan gymnasium 2, net na de tweede pauze op woensdagmiddag. Het oude technieklokaal was verbouwd tot ruime bètaburcht. Er bleken slechts twintig zeer leergierige leerlingen in deze klas te zitten. Tot mijn verbazing deden ze alles wat ik ze opdroeg. Als ze een stukje moesten lezen in het boek, gingen ze dat in stilte doen!

Nadat mijn eerste les prima was verlopen, bleef ik hoogst verwonderd achter. Er ging door mijn hoofd: “Als dit het niveau van orde houden is, wordt dit schooljaar een eitje!”

Het volgende uur was echter een compleet ander verhaal. A2D stormde met veel kabaal het lokaal binnen. Nog voordat ze waren gaan zitten, hadden ze naar mijn naam gevraagd, mijn leeftijd, hoelang ik al les gaf, of ik een vriendin had... Hier moesten duidelijke grenzen gesteld worden. De les ging prima, maar het gevoel bekroop me dat ik het in de nabije toekomst nog wel eens lastig zou kunnen krijgen. Een vooruitzicht dat mij in het geheel niet beviel.

Met een gemiddeld positief gevoel ging ik die avond eten bij mijn moeder en zus. We praatten na over mijn eerste dag. Onderwijs zit mij letterlijk in het bloed. Mijn vader was docent Nederlands en geschiedenis, mijn moeder is docente geschiedenis en mijn zus is docente Nederlands. Ik kreeg een zee van tips, waarmee ik verder kon: ‘doe als docent nooit iets wat de leerling zelf ook prima kan’, ‘handhaaf de persoonlijke cirkel’. Zeg ‘wat zijn *wij* rumoerig vandaag’ en niet ‘*jullie* zijn rumoerig’. De volgende ochtend zou ik een van de tips direct in praktijk brengen. Nadat ik met de les begonnen was, werd het direct rumoerig. Zwijgend begon ik blaadjes uit te delen, de vragen van mijn leerlingen negerend. Nadat iedereen een blaadje had gekregen, stond ik met mijn armen over elkaar weer voor het bord. Het was inmiddels doodstil geworden. Met een kalme strenge stem legde ik ze twee opties voor: “Jullie kunnen paragraaf 1.2 gaan overschrijven, of ik kan er wat over vertellen.” Na een korte stilte vervolgde ik met: ‘Verstandige keuze!’ en we konden verder met de les.

Leerling op het Amsterdams

Op het Amsterdams heb ik zes jaar lang zo ongeveer de modelleerling uitgehangen. Niet zelden zat ik bij de inloopsprekuren wiskunde, hoewel dat gezien mijn cijfers niet nodig was. In de tweede klas kwam ik bij de schoolkrantredactie. En als brugklasser ging ik vanaf dag één vrijwillig het schoolplein prikken (tegen een vergoeding uiteraard). Ik vond school gewoon leuk! Gelukkig kan dit ex-studje zich ook prima verplaatsen in minder ideale leerlingen. Daar heb ik zelf immers tussen gezeten. Het Amsterdams verkeert op dit moment in de luxepositie dat we nieuwe leerlingen moeten weigeren. Waar wij, na het afstoten van mavo en havo, nu ervoor moeten waken geen wit eiland te worden in het geslaagde Oud-Zuid, was dit in de jaren '90 wel anders. In de brugklas waren er ‘gangs’, we speelden de voetbalwedstrijd ‘de kaaskoppen tegen de allochtonen’. En het was lang niet altijd rustig op de middengang.

Hierdoor reikt mijn inlevingsvermogen gelukkig verder dan de geest van een studiediebol. Vraag nooit een leerling een bekertje water voor je te halen, ze kunnen terugkomen met een bekertje tapwater uit de wc-pot. Het puberbrein kent duizenden-één smoezen: zeehondjesverhalen variërend van plotseling overleden familieleden, gecrashte computers, tot ‘mijn hamster had een gebroken poot.’ Natuurlijk moet je uitgaan van het goede in de leerling, maar het hoofddoel moet daarbij niet over het hoofd worden gezien: kennisoverdracht.

Niemand heeft mijn leerlingen beloofd dat het per definitie *leuk* gaat worden in mijn lessen. Kennis tot je nemen kost moeite. En wie weet, wellicht, hebben we er

nog plezier (!) in ook! Dit principe heb ik van huis uit meegekregen en in de praktijk gezien bij de lessen Nederlands van Harry Bosch. Diepgang en duidelijkheid, gebracht door een erudiet docent!

Haast mijn gehele leven heb ik al docent willen worden. Op de basisschool was dat leraar aardrijkskunde. Bij de lessen van Wouter Bokma in de onderbouw, veranderde dat toekomstbeeld in docent biologie. Om, na de bezielde lessen van Jef Colle en het bouwen van kosmische stralingsdetectoren voor de school, uit te komen bij natuurkunde.

Dit is mijn derde cursusjaar en tegen Sinterklaas mag ik nu zelfs een Wolkenlandweek begeleiden! Lesgeven op je oude school kent voor mij alleen maar voordelen. Het docentenkorps is verre van elitair en voelt als een warm bad. De familiegeest waart rond op het Amsterdams. Broertjes en zusjes van leerlingen krijgen voorrang en korting bij de aanmelding. Een niet gering aantal oud-leerlingen is nu zelf docent. En een flink aantal docenten heeft elkaar gevonden in de liefde. De docentenkamer is voorzien van vers fruit, een volle koelkast en een rijk gevulde krantenbak, maar de ruimte is bovenal gevuld met leuke collega's, bij wie ik voor een groot deel zelf als leerling in de klas heb gezeten. Ervaringen die mij niet hinderen bij mijn toekomst op het Amsterdams.

Als ik na een schooldag mijn optredens weer achter de rug heb, spring ik op mijn fiets.

Nog één keer kijk ik om naar die mooie poort. Dit is mijn school!

Loran de Vries
Amsterdam, 7 oktober 2010

EENS VAN HET LYCEUM, ALTIJD VAN HET LYCEUM...

“Eens van het lyceum, altijd van het lyceum”. Met deze gevleugelde uitspraak wordt bedoeld dat elke leerling of medewerker van Het Amsterdams Lyceum altijd verknocht blijft aan de school. Dit blijkt onder andere uit het feit dat veel docenten hun kroost als leerling aanmelden, maar niet alleen het lesgevend personeel plaatst zijn kinderen hier: ook oud-leerlingen doen dat. Zo zit de dochter van Marianne Dekeukeleire (1984) en Yorick Werner (1981) al weer twee jaar op onze school.

Klopt het dat u elkaar op Het Amsterdams Lyceum heeft leren kennen?

YW: Ja, dat klopt. Ik ben een paar jaar ouder dan Marianne, maar via haar broer, die bij mij in de klas zat, leerde ik haar kennen en sindsdien zijn wij bij elkaar. En nu zit onze dochter Ea dus weer in de Avio en de middengang en in september volgt haar broer Julius. Het voelt voor ons heel vertrouwd, deze school. We hebben Ea echt zelf laten kiezen, hoor, maar natuurlijk is het leuk om een kind te hebben op onze oude school.

Is er veel veranderd?

MD: de sfeer die de school uitademt, komt heel erg overeen met die uit onze tijd. De gangen, de aula en de Avio zien er ook hetzelfde uit. Maar natuurlijk geeft de nieuwbouw de school ook een nieuw gezicht. Wat ons trouwens meteen opviel, was dat er nu nog zoveel docenten werken die ook in onze tijd al lesgeven: Roel Schoonveld, Marten Kircz, Hellen Andriessen, Kristen Drijvers, Mijef Hazeveld en Ellen Stinis gaven les aan mij en nu aan Ea. Wat ik mij vooral realiseer, is dat deze leraren zo jong waren toen ik op school zat. Zo had ik in de bovenbouw Hellen Andriessen voor Frans; nu besef ik dat zij slechts een paar jaar ouder is, maar toen dacht ik daar helemaal niet aan.

Welke goede herinneringen heeft u aan Het Amsterdams?

YW: Ik denk met veel plezier terug aan de lessen Nederlands van Frits Roeper en Marten Kircz. Bij Roeper, steevast gehuld in trainingspak en lopend op Nikes, keken we regelmatig naar Koot & Bie en met Marten Kircz konden we altijd ontzettend lachen. Daarnaast staan de reizen naar Londen en Rome mij nog steeds in het geheugen gegrift. Ik vind het ook heel goed dat deze school zoveel reizen organiseert, want voor leerlingen vormen de schoolreizen toch de mooiste herinneringen van de schooltijd.

MD: Ook Wolkenland vond ik altijd heel bijzonder. Het was heel grappig om van

Ea te horen hoe haar eerste Wolkenlandweek was. Toen zij vertelde over de lange tocht door het bos naar 's-Heerenberg wist ik weer precies hoe dat was.

Wat bent u na uw schooltijd gaan doen?

MD: Eerst heb ik de academie voor natuurgeneeskunde gedaan, daarna heb ik geneeskunde gestudeerd aan de UvA. Nu ben ik huisarts; ik heb een praktijk aan huis.

YW: Ik ben naar de academie voor beeldende kunst in Den Haag geweest. Daar deed ik de richting grafische vormgeving en nu heb ik een eigen bureau, ook aan huis.

Ziet u nog veel oud-klasgenoten?

YW: Ja, we hebben alle twee nog goede vrienden uit onze schooltijd en we bezoeken in lustrumjaren trouw de reünie. Daarnaast komen we overal mensen tegen uit de middelbare schooltijd: op de basisschool en het Zuiderbad als collega-ouders bijvoorbeeld. Het blijkt dat onze oud-klasgenootjes in veel gevallen in dezelfde kring zijn gebleven als wij.

*Interview door Martine Kuyper
in MEDEDELINGEN van juni 2010*

Contributie 2011

Wanneer u geen acceptgiro bij dit bulletin aantreft, wil dit zeggen dat u ons hebt gemachtigd de contributie te incasseren, zodat binnenkort € 11,- automatisch van uw rekening wordt afgeschreven.

De overige leden verzoeken wij de contributie te voldoen door middel van ingesloten formulier, dan wel door overboeking van € 11,50 op onze rekening 46.78.07.493 te Warmond.

U kunt het OLO-secretariaat ook schriftelijk berichten dat u ons machtigt de contributie voortaan te incasseren, en wel met ingang van 2011. Wij zouden dit erg op prijs stellen, omdat dit onze administratie zou vereenvoudigen.

DE DRIETAND 80 JAAR!

Woensdag 1 oktober 1930 werd Lyceïsten Roeivereniging De Drietand in het leven geroepen. Op vrijdag 1 oktober jongstleden hebben de leden het 80-jarig bestaan gevierd. De reünie voor oud-leden zal plaatshebben op **vrijdag 1 april 2011**, exact halverwege de 80^e en 81^e Dies Natalis. En dat is geen grapje.

Reden om de reünie niet al afgelopen oktober te laten plaatsvinden is de vertraging die de verbouwing van de kleedkamers heeft opgelopen. Op 1 april verwachten wij eindelijk ons volledig gerenoveerde botenhuis onder de Lyceumbrug feestelijk te kunnen openen. Na een vlootschouw en de mogelijkheid voor u om (weer eens) in een Drietand-boot te roeien, begeven wij ons naar de aula voor een borrel.

Aansluitend vindt daar de lustrum-dinershow voor oud-leden plaats.

Aanvang middagprogramma 16.00 uur, borrel 17.30 uur, diner 19.00 uur.

U wordt gefêteerd met een culinaire maaltijd en bijpassend wijnarrangement. De avond wordt opgeluisterd door korte voorstellingen van de toneel- en dansklassen van Het Amsterdams Lyceum, en muzikale optredens van leden van De Drietand om u op de dansvloer te begeleiden. Kortom, een avond die u niet mag missen.

Aanmelden¹ kan per brief, e-mail of via facebook, tot uiterlijk 15 maart 2011.

Bevestiging volgt per brief of e-mail. Het middagprogramma is gratis. De kosten van de borrel heeft u zelf in de hand. De kosten voor de dinershow bedragen per couvert 1 euro per levensjaar, tot een maximum van 80 euro. De opbrengst van deze dag wordt omgezet in polyester en koolstofvezel, oftewel een nieuwe boot en riemen. Dus als u pas 42 bent, maar best iets meer wilt betalen, willen wij u daar niet van weerhouden.

Indien u niet aanwezig kunt zijn, maar De Drietand wel financieel wilt steunen, kunt u een donatie overmaken op rekening 14 63 69 637 t.n.v. De Drietand te Amsterdam.

Daarnaast zijn wij doorlopend op zoek naar oud-leden. Het archief van De Drietand is nu eenmaal niet volledig. Dus bij deze een oproep ons namen, adressen en indien mogelijk e-mailadressen door te geven van oud-leden uit de tijd dat u lid was van De Drietand. Wij zullen hen dan via facebook en verwante websites trachten te traceren. Op onze facebook-pagina kunt u trouwens ook foto's en verhalen van vroeger plaatsen. Heeft u nog plaatjes die leuk zijn om te delen? Zet ze er op! www.facebook.com → De Drietand

Wij verheugen ons bij voorbaat op uw aanwezigheid bij de reünie!

Laurens Vollenbronck (Gß'98), beschermheer

¹De Drietand, Valeriusplein 15, 1075 BJ Amsterdam; drietand@amsterdams.com

VAN HET SECRETARIAAT

Herdenking 1940-'45

Mocht u de herdenking in de aula van de in WO-II omgekomen oud-leerlingen, leerlingen en docenten willen bijwonen: deze vindt plaats op vrijdag 29 april 2011 om 13.00 uur (aanwezig 12.50 uur).

Adresboek uitgave 2007

Dit adresboek kan worden besteld door € 7,50 over te maken naar rekening 46.78.07.493 t.n.v. OLO te Warmond. U kunt het natuurlijk ook aanschaffen als u op 12 februari de OLO-bijeenkomst op school bezoekt.

Supplement nr. 4

Dit bevat aanvullingen en wijzigingen op het adresboek en wordt u op aanvraag na begin februari gratis toegezonden. Het ligt ook voor u klaar op 12 februari.

In memoriam (jaartal heeft betrekking op het jaar van schoolverlaten)

Ina Kloosterboer-van Velze (1941)
 Paul Enthoven (1943)
 Hidde Hora Adema (1962)
 Rob Brouwer (1940)
 Ilse Tönis-Müller (1952)
 Andrea Hillenbrink-Blits (1943)
 Geri van Milligen-Verbeek (1949)
 Wijnand Vermeulen (1952)
 Manon Maarleveld-Alving (1945)

Jan Danser (1949)
 Ank van Campen (1951)
 Anneke Knegtmans (1956)
 Cootje Rosberger (1950)
 Marijke van der Waard-Stok (1954)
 Herman van der Mel (1947), docent Frans
 Lies van Drunen Littel-de Boer (1945)
 Nel Barth-Riemens (1932)
 Pieter van der Laan (1954)
 Hetty Dutilh (1969)

Drs. S.H. van der Mel, docent Frans 1957-1981

Reactie Nore Stevelink (1959): "Ik herinner hem mij als de enige Franse leraar die me voor Frans wist te enthousiasmeren. Jammer genoeg had ik te weinig jaren les van hem, hetgeen mijn Frans niet ten goede kwam. Hij was een ludiek figuur!"

AANMELDINGSFORMULIER

voor het bijwonen van de OLO-bijeenkomst in de aula van
Het Amsterdams Lyceum

zaterdag 12 februari 2011
aanvang 15.00 uur

VOOR- en ACHTERNAAM:

.....

EXAMENJAAR:
(of jaar van schoolverlaten)

ADRES: *niet nodig, tenzij onlangs veranderd*

s.v.p. vóór 7 februari 2011 inzenden aan:

OLO-secretariaat
Heinzestraat 25 hs
1071 SL Amsterdam
fax: 020-6648529
e-mail: secretariaat@oudleerling.eu

Alfred van Cleef
De verborgen ordening
Een ontdekkingsreis langs
de nulmeridiaan

